

Els grans interrogants del Bloc

El Bloc Nacionalista Valencià va celebrar el 4 i el 5 d'octubre un congrés insòlit. Per primera vegada, podia triar entre dues llistes, la renovadora, encapçalada per Maria Josep Amigó, i la continuista, d'Enric Morera. També era inèdit el debat sobre el líder històric, Pere Mayor. Els renovadors volien que deixara de tutelar el Bloc. Morera, per tan sols dos vots, va guanyar un congrés que obre més interrogants que mai.

El congrés extraordinari del Bloc, celebrat els passats 4 i 5 d'octubre a la Facultat de Matemàtiques de Burjassot (l'Horta), era ben diferent de tots els que havia celebrat la formació nacionalista fins ara. Els conlaus anteriors havien tingut guions semblants: els congressos començaven amb nombroses crítiques a la direcció, sempre encapçalada per Pere Mayor, i acabaven amb l'elecció per una àmplia majoria d'executives d'equilibris territorials sempre dirigides per Mayor.

El passat cap de setmana, tot va ser diferent. D'una banda, s'arribava al Congrés amb dues llistes clarament enfrontades. D'una altra, perillava per primera vegada el control que Pere Mayor ha exercit en el Bloc des de fa vint anys. De fet, una de les dues llistes, la primera que es va presentar públicament, la que encapçalava el tàndem Maria Josep Amigó - Toni Porcar, tenia com a missatge central que Mayor havia de deixar de tutelar el partit. La sorpresa per a molts va arribar en comprovar durant el curt procés precongresual com el malestar dins de l'organització era tan gran que aquesta opció començava a tenir opcions reals de guanyar el congrés. Molts militants havien pensat que era improbable articular una alternativa per a un congrés convocat tan sols quatre mesos després de les eleccions i amb l'estiu pel mig.

La reacció va ser immediata. Enric Morera, antic secretari d'organització, anunciava la seua candidatura com a secretari general. Entre els seus suports, tenia el dels dos grans factòtums del Bloc: Pepa Chesa en primera línia, com a candidata a secretària d'organització, i Pere Mayor a l'ombra. La inclusió del líder històric del partit en l'executiva hauria reduït notablement les possibilitats de victòria de Morera.

Des del moment mateix que es van anunciar les dues candidatures, van quedar clars els suports amb què comptava cadascú i els missatges amb què es presentaven. També quedava clar un fet que es va evidenciar en el congrés. El Bloc estava partit pràcticament per la meitat.

La candidatura encapçalada per Maria Josep Amigó, regidora del Bloc a Bonrepòs i Mirambell (Horta), tenia com a gran basa el seu candidat a president, Toni Porcar, regidor de Castelló i un dels principals referents del partit, i el seu nucli dur, el del sector jove del partit, sobretot de l'Horta, que havia fet fins fa poc de guàrdia pretoriana de Mayor, i que ara esdevenia promotora de la seua oposició: Vicent Flor, que era candidat a secretari d'organització, a més de Natxo Costa i Ferran Puchades, que no anaven en la llista, entre d'altres. Els missatges també eren clars: volien una executiva petita i compacta pensada per a treballar, que no responguera als equilibris familiars i que manara sense el control de Mayor. També tenien una altra consigna. Asseguraven que arribarien amb la llista fins al final sense pactar amb l'altra part i sense convertir el congrés en el tradicional "potineig" de càrrecs. Van complir la seua paraula.

L'altre candidat, Enric Morera, es presentava com el referent del "canvi tranquil" i el partidari d'un consens que passava perquè ell fóra el secretari general. Per darrere, sibil·linament, Mayor feia el discurs de la por: el del vertigen a un canvi bruscat i el dels problemes financers que tindria el Bloc si guanyava una candidatura que no fóra de la seua confiança. Mayor, però, no va aguantar-se i al final va donar suport públicament a les propostes de Morera durant el congrés.

Era dissabte 4, de vesprada. La votació d'una moció a la ponència d'estatuts,

que proposava l'elecció directa del secretari general, va convertir-se en un pols entre Morera, que la defensava, i la candidatura d'Amigó, que la rebutjava. Els renovadors van guanyar aquest primer envit per set vots. No hi havia marxa enrere. Els candidats ja havien mesurat les seues forces, i ho tornarien a fer l'endemà, en la votació de les dues llistes que es presentaven a dirigir el partit. Aquesta vegada, però, la balança va caure del costat de Morera, que va guanyar per dos vots. Va obtenir 324 enfront dels 322 de l'altra. Com que hi havia 25 vots en blanc i Morera no tenia el suport del 50% dels delegats acreditats, s'havia de repetir la votació tal com obliguen els estatuts. Després d'una hora i mitja de negociacions entre representants de les dues llistes, la candidatura perdedora va anunciar que es retirava i renunciava a una segona votació que podria haver guanyat.

El resultat d'aquest congrés extraordinari aboca el Bloc a una situació que planteja més interrogants que mai. D'una banda, el candidat guanyador haurà de buscar acomodament dins de l'organització per a Pere Mayor, ja que Morera ha promès que compta amb ell per al futur. Mayor podria ser nomenat, per exemple, president del consell nacional, un òrgan en el qual probablement tindran la majoria els seus detractors. De moment, però, no se sap quin és el paper que pot representar l'expresident del Bloc. Mayor va apostar per Morera com a eixida d'emergència quan probablement si haguera presentat la seua dimissió irrevocable després de les eleccions de maig, li hagueren buscat un lloc més significatiu que el que tindrà, hagueren guanyat uns o altres. Mayor, que coneix com ningú les interioritats del Bloc, no ha captat aquesta vegada quina era la magnitud de l'oposició que es forjava dins del partit.

Un altre interrogant, potser més important, és el de saber com es pot implicar en la direcció del projecte la meitat del partit que s'ha quedat fora, ja que se'ls haurà de buscar un lloc perquè el partit continue estabilitzat. Si bé és cert que el guanyador matemàtic del congrés ha estat el tàndem Morera-Chesa, no ho és menys que l'altre gran triomfador ha es-

Dalt, el nou secretari general del Bloc Nacionalista Valencià, Enric Morera, durant una de les seues intervencions en el congrés extraordinari. Al costat, Maria Josep Amigó, la candidata perdedora, als corredors de la facultat.

tat Toni Porcar, que ha eixit del congrés com un dels referents ineludibles del Bloc. Les seues intervencions al congrés van ser les més aplaudides de totes, i no tan sols per part dels qui el van votar. També hauran de comptar, d'una o d'una altra manera, amb els col·lectius de l'Horta i de la ciutat de València, que van alinear-se majoritàriament amb els perdedors. Qualsevol perspectiva de futur del Bloc passa per un resultat digne a l'àrea metropolitana de València, cosa impossible sense el treball dels col·lectius d'aquesta comarca.

Hi ha més incògnites. La direcció del Bloc haurà de buscar un grup de gent que tire avant l'estructura central del partit, en bona part de manera desinteressada. El partit ha tingut els darrers quatre anys un ampli col·lectiu que ha treballat a destall en la seu del carrer de Sant Jacint de València. Quasi tots estaven ara en la llista perdedora. Si hi ha al-

gun avantatge, és que el Bloc ja està acostumat a les precàries condicions a què aboca l'històric extraparlamentarisme de la formació.

Els qui prenguen les regnes hauran de resoldre alguns dubtes les pròximes setmanes. El pròxim més de març, hi ha eleccions generals, i molts dins del partit pensen que s'ha de trobar una plataforma electoral més àmplia per no pegar-se una batcada electoral. De possibilitats, n'hi ha moltes. Una és un pacte amb Esquerra Unida. Una altra de ben diferent és una gran plataforma a la qual donaren suport des de fora el Bloc i Unió Valenciana si el pròxim congrés d'aquest partit el guanya la candidatura patrocinada per Hèctor Villalba. Hi ha, però, més opcions. De la que prenga el Bloc, dependrà també el camí que recórrega en el futur.

Miquel Calvet